

TŐZSÉR ÁRPÁD

Korunk hőse

*Betegen? Inkább semmittéve
néz ki a furcsa verőfénybe
(egy izgő, tevékeny faág beint). –
A nyavalyája annyi, hogy tréfli,
nincs kedve halni, nincs kedve élni,
azaz úgy beteg, kórisméje nincs.*

*Önmagával tarokkozgat számítógépén:
énje vagy inkább egy általa vélt én
felváltva káró, király és – pagát.
Vissza, mint az orosz álom-óvók,
a Pecsorinok, az Oblomóvok,
az anyaméhbe álmodja magát.*

*Surrog kint a szél s az új idők pora,
ő immár, önmaga bölcs utókora,
látja, semmi nem áll s nem halad,
koponyavigyor lett már hány társa,
egy megismerés húz mindent nyársra,
azonos pofa új prédát harap.*

*Úgy látja: egyetlen emlék a világ,
s ő nem a tárgyat: a mnemonikát
tanulmányozgatja nagy könyveiben.
Átlépett régen, nem tudja, mibe,
két poros lap közé préselve szíve,
száraz pillangó. – Mélázgat, pihen.*